ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΗΣΙ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Τριπόδων 11 Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 3ον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἐτησία δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2,50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ.χρ. 5.— » φρ.χρ. 3.—

Α. FOGAZZARO

ΜΑΛΓΑΡΗ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἐβγῆκε ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος, ἀκούουσα τὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἐχάνετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἁγίου Ἀλβιζίου, ὅσον εἰμποροῦσε ν' ἀκούσῃ· ἔπειτα ἔπεσε λιπόθυμος κατὰ μῆκος ἐπὶ τοῦ πατώματος. Ὅταν συνῆλθε, εἰς τὴν μητρικὴν κλίνην, παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ κάμουν ὥστε νὰ κούσῃ ἀκόμη τὴν μουσικὴν αὐτὴν καὶ αὐτὰ τὰ τραγούδια. Καταληφθεῖσα ὑπὸ φοβεροῦ πυρετοῦ, παρελλήρει ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, περιστρεφομένη πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν ἰδέαν, ὅτι κάποιος τὴν ἐφώναζε, ὅτι ἤθελε νὰ φύγῃ, ὅτι δὲν ἦτο Βενετή, ὅτι εἶχεν ἀκούσει μιὰ φωνὴ ἀπ' τὴν πατρίδα της καὶ ἀγκαλιάζουσα τὴν πτωχὴν Κονταρίνα, τῆς ἐπανελάμβανε:

— Μαμά, μαμά! πήγαινέ με!

Τότε ἡ Κονταρίνα ἐνθυμήθηκε τὸν λόγον τοῦ ὀνείρου· καὶ ἐπειδὴ βεβαίως ἦτο ἀδύνατον ἐν Βενετίᾳ νὰ πομακρύνῃ τὴν Μαλγαρῆ ἀπὸ κάθε μουσικήν, ἂν ὄχι ἀπὸ κάθε ποίησιν, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν σύζυγόν της νὰ ἀναχωρήσουν διὰ Σῦρον, μικρὰν νῆσον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀρχιπελάγους ὅπου ὑπῆρχον ἀνάκτορα ἐκτισμένα μέσα σὲ δάση ἐλαιοδένδρων, δαφνῶν καὶ πορτοκαλεῶν, ἀπέναντι τῆς θαλάσσης. Ἡ νῆσος κατῳκεῖτο μόνον ἀπὸ τοὺς κηπουροὺς καὶ τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὰς οἰκογενειακὰς τῶν Κονταρίνι ἀγροικίας. Ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ Κονταρίνι, τῆς ἀπεκρίθη ὅτι αὐτὸ ἦταν τρέλλα καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν ἐμποροῦσε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Ἡ σύζυγός του ἠναντιώθη καὶ ἀνεχώρησε μόνη μὲ τὴν Μαλγαρῆ.

III

Αἰφνηδίως ἀπηγορεύθη εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Σύρου νὰ τραγουδοῦν καὶ νὰ παίζουν μουσικὰ ὄργανα. Ἡ Κονταρίνα ἀπηγόρευσεν ἀκόμη νὰ σημαίνουν τὴς καμπάνες τῆς ἐκκλησίας, γιατὶ τὴ βραδυὰ ποῦ ἔφθασαν ἐκεῖ, εἰς τὸ Ἄβε Μάρια, ἡ Μαλγαρῆ εἶχε κατασυγκινηθῆ ποῦ τῆς ἄκουγε νὰ κτυποῦν μέσ' 'στὴν ἁρμονία τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων. Τὸ κοριτσάκι ἀπὸ τότε δὲν εὑρῆκε πειὰ τὸ παλαιὸ φαιδρὸ ὕφος του. Ἔπαιζε πολὺ σπανίως καὶ σχεδὸν ποτὲ πειὰ δὲν ἐγέλα. Ἀλλὰ ἡ μεγαλειτέρα της εὐχαρίστησις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο νὰ βρίσκεται κοντὰ κοντὰ 'στὴ θάλασσα καὶ 'περνοῦσε ὧρες πολλὲς πεσμένη 'στὴν ἄμμο καὶ ἀκούγοντας τὴ μεγάλη τῆς Μεσογείου φωνή.

Κι' ὅσο ἐμεγάλωνε, ἐδιάβαζε ἀχόρταγα καὶ ὧρες πολλὲς ἔμενεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν ἀνακτόρων, ὅπου ἡ μητέρα της τὴν ἀνεκάλυψε μίαν φορὰν νὰ διαβάζῃ τὸν Τάσσον μὲ τὰ μάτια ἀπαστράπτοντα, τὸν σφυγμὸν πυρετώδη, μεθυσμένη ἀπὸ τὸ ποίημα. Ἀμέσως τότε ἡ Κονταρίνα διέαξε καὶ ἔκαυσαν ὅλα τὰ ἔργα τῶν ποιητῶν.

Ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ Κονταρίνι μόνον μίαν ἢ

Τὸ κοριτσάκι ἀπὸ τότε δὲν εὑρῆκε πιὰ τὸ παλαιὸ φαιδρὸ ὕφος του . . . (Σελ. 17).

δύο φορὰς τὸ ἔτος ἤρχετο εἰς τὴν Σῦρον καὶ ἔμενε μόλις τρεῖς ἡμέρας. Κατ' ἀρχὰς εἶχεν ὀργισθῆ διὰ τὴν τρέλλαν, ὡς τὴν ὠνόμαζε, τῆς συζύγου του, ἔπειτα εἶχε μαλλαχθῆ. Ἡ Μαλγαρῆ ἐθλίβετο μυστικῶς διὰ τὴν ψυχρότητα αὐτὴν μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός της, τὴν ὁποίαν πολλὰς φορὰς εἶχεν ἱκετεύσει νὰ ἀρχίσουν πάλι τὴν παλαιὰν των ζωὴν ἀγνοοῦσα τὸ μυστικὸν τῆς καταγωγῆς της καὶ τῆς φυγῆς αὐτῆς ἀπὸ τὴν Βενετίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδεν εἰς παιδικὴν ἐντελῶς ἰδιοτροπίαν τῆς μητρός της.

Ἀλλὰ ἡ μητέρα της τὴν εἶχεν ἐξορκίσει, κατ' ἀρχὰς μὲ θωπείας, ἔπειτα μὲ δάκρυα νὰ μὴ ἐπιμείνῃ πλέον.

Μίαν ἡμέραν — ἡ Μαλγαρῆ ἦταν τότε δέκα τριῶν ἐτῶν — μία ὑπηρέτρια διωχθεῖσα, τῆς ἐφανέρωσε πρὸς ἐκδίκησιν, διὰ ποίου τρόπου εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν Κονταρίνι, ὅτι τὴν εἶχε φέρει κάποιος βοημός, ἢ κάποιος κλέπτης.

Ἡ Μαλγαρῆ ἐφρικίασε, ἔγεινεν ὠχροτέρα ἀπὸ τὸ μαργαριτάρι, εἶπε 'στὴ γυναῖκα: «Σὲ συγχωρῶ» καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴ μητέρα της· μὲ σοβαρὰν ἀποφασιστικότητα μικρᾶς βασιλίσσης ἐδήλωσεν ὅτι τῆς διηγήθη αὐτὴ τὴν ἀληθινήν της ἱστορίαν. Ἡ Κονταρίνα τότε τρέμουσα τῆς ἐφανέρωσε τὸ θαῦμα καὶ τὸ ὡραῖον ὠχρὸν πρόσωπον τῆς Μαλγαρῆς ἐρωτίσθη ἀπὸ μίαν ἐσωτερικὴν φλόγα, ὁμοίαν πρὸς τὸ φῶς τοῦ βωμοῦ:

— Ναί, μαμά! εἶπε, αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἶμαι βοημίς, ὅτι εἶμαι μαργαριτάρι, ἀλλὰ δὲν ὠφελεῖ νὰ τὸ 'πῶ οὔτε καὶ 'στὸν ἀέρα ἀκόμη, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ μοῦ δώσῃ τὸ κίτρινο τοῦ μαργαριταριοῦ χρῶμα, οὔτε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία δὲν θὰ μὲ πάρῃ 'πίσω. Τώρα ἐξήγησέ μου γιατί θέλεις νὰ μὴ τραγουδᾷ καὶ νὰ μὴ παίζῃ κανεὶς ἐδῶ ὄργανο καὶ γιατί δὲν μ' ἄφησες νὰ διαβάσω αὐτὸ τὸ τόσο ὡραῖο βιβλίο;

Ἡ Κονταρίνα ἀπέφυγε νὰ παντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν καὶ ἡ Μαλγαρῆ δὲν ἐπέμεινε. Ἠὐχαριστήθη μόνον νὰ γείρῃ 'στ' αὐτὶ τῆς μητέρας της καὶ νὰ τῆς ψιθυρίσῃ καταφιλοῦσα αὐτήν:

— Θὰ ἤθελα νὰ γυρίσω 'στὴ Βενετία.

. . . . Τὴν ἴδια βραδυὰ τὸ κοριτσάκι κατέβη 'στὴ θάλασσα, εἰς μίαν μικρὰν καμπήν, κρυμμένην μεταξὺ δύο μαύρων βράχων, ὅπου τὸ νερὸ ἡσύχαζε ἐπάνω 'στὴ λεπτὴ καὶ φωτοβόλο ἄμμο καὶ ὅπου τὰ 'ψηλὰ σκιερὰ πεῦκα, δεσπόζοντα εἰς τὰ μικρὰ γεμάτα δάφνας ἄλση, 'τραγουδοῦσαν εἰς κάθε φύσημα τοῦ ἀνέμου, ὁ ὁποῖος 'περνοῦσεν ἀπὸ τὰς κορυφάς των. Ἐφαίνετο εἰς τὴν Μαλγαρῆν ὅτι ποτὲ δὲν ἀγάπησε τόσο τὴ θάλασσα. Ἄφησε νὰ γλυστρήσῃ ἐπάνω 'στὴν ἄμμο, ἁπλώθηκε κοντὰ 'στὴν ἄκρη τοῦ κύματος, τὸ ὁποῖον ἔφθανε σιγὰ καὶ ἔβρεχε τὰ πόδια της καὶ τὰ μαλλιά της. Καὶ τὸ κῦμα ἦταν τόσο θαλπερό, τόσο λικνιστικό, τόσο τρυφερό, ὥστε ἡ Μαλγαρῆ σιγὰ-σιγά, σιγά-σιγὰ ἤρχισε νὰ μιλᾷ μαζί του, ἀποκαλύπτουσα τὴν πρώτην της ὑπόσταση, ποῦ ἦταν μαργαριτάρι, ἀνοίγουσα τὴν καρδιά της ζητοῦσα εἰς τὸ μητρικὸν κῦμα τὴν γλυκύτητα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχε δοκιμάσει μία νύχτα 'στὴν Βενετία, τὴν ὁποίαν εἶχε ξαναασθανθῆ μίαν ἡμέραν 'στὴ βιβλιοθήκη διαβάζουσα τὴν ἱστορία τῆς Κλορίνδης καὶ τοῦ Ταγκρέδου. Καὶ σιγὰ-σιγά, σιγὰ-σιγά, τὸ κῦμα ἀποκρινόταν, πέρνοντας κάτι ἀπὸ τὴν μιὰ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη γλυκύτητα, ἡ ὁποία ὑπέσχετο περισσοτέραν ἀκόμα.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκοτεινὸς καὶ ἡ βαθειὰ θάλασσα ἑνώνετο μ' αὐτὸν εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἀλλὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ Μαλγαρῆ μὴ γνωρίζουσα πλέον ἂν ἀγρυπνοῦσε ἢ ἐνυπνιάζετο, εἶδεν ἀναριθμήτους λάμψεις ἀργυρᾶς νὰ κινῶνται ἀπὸ μακρὰ πρὸς αὐτήν. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἰς κάθε μίαν ἀπὸ τὰς λάμψεις αὐτὰς διέκρινε, καὶ μίαν ἀνθρωπίνην μορφήν, ξανθὰς καὶ μελανὰς κεφαλὰς κοριτσιῶν, τὰ ὁποῖα διέσχιζον ἀστραπιαίως τὰ φωσφορίζοντα νερά, πλῆθος χεριῶν τὰ ὁποῖα ἐκινοῦντο χαρωπὰ καὶ διευθύνοντο ἀριστερᾷ, δεξιᾷ εἰς τὸν ἀέρα, βροχὰς ἀπὸ σπινθῆρας. Δὲν ἐμβῆκαν διόλου εἰς τὴν καμπὴν ὅπου ἦτο ἡ Μαλγαρῆ, ἀλλ' ἐπέρασαν ἀστραπιαίως 'μπρός της, ἀρκετὰ κοντά, ὥστε ἡ λάμψις τὴν ὁποίαν ἔσυρον, νὰ φωτίσῃ τοὺς βράχους, τὴν ἀκτήν, τὸ δάσος. Περνῶντας, κάθε μιὰ κεφαλὴ ἐστρεφόταν νὰ παρατηρήσῃ τὴν Μαλγαρῆ, ἀλλὰ κανὲν ἀπὸ τὰ φαντάσματα ἐκεῖνα δὲν ἦλθε πρὸς αὐτὴν ὡς τὸ τελευταῖον, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν κύκλον τοῦ βράχου καὶ εὑρέθη εἰς τὸν κολπίσκον, σταματῶν μερικὰ βήματα ἀπὸ τὴν ὄχθην.

— Ποιὲς εἶσθε; ἠρώτησεν ἡ Μαλγαρῆ.

— Νεράϊδες.

— Νεράϊδες; Τότε 'μπορεῖτε νὰ πῆτε τὸ μέλλον;

— Ναί.

— 'Πές μου τὸ 'δικό μου.

Ἡ μικρὴ Νεράϊδα τὴν παρετήρησεν ὀλίγον καὶ ἀπεκρίθη:

— Ἐγεννήθης ἀπὸ τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ποίησιν, μὲ τὴ μουσικὴ καὶ τὴν ποίησιν θὰ χαθῆς.

Ἡ Νεράϊδα εἶχεν ἕνα λεπτότατο παιδικὸ πρόσωπο, ἀλλὰ ἦσαν ὡραῖα, μελαγχολικὰ καὶ βαθειὰ σὰν γυναικὸς τριάντα χρόνων τὰ μάτια της.

— Πόσο ὡραία εἶσαι! εἶπεν ἡ Μαλγαρῆ. Ἔλα νὰ μὲ φιλήσῃς.

— Δὲν 'μπορῶ· ἡ Νεράϊδες ποτὲ δὲν πρέπει νὰ βγαίνουν 'στὴν ὄχθη.

— Θὰ ξαναϊδωθοῦμε;

— 'Εγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀπεκρίθη μελαγχολικὰ τὸ σκοτεινὸν ὅραμα, σὺ εἶσαι ἀπ' τὸν οὐρανό.

Καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ, ἐγλίστρησεν ἀστραπιαίως ἐπάνω 'στὴν ἤρεμη ὑδάτινη ἐπιφάνεια καὶ ἀκολουθοῦσα τὰς ἀδελφάς της ἐξηφανίσθη πέρα ἀπ' τὸ βράχο. . .

. . . Ἡ Μαλγαρῆ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἀνάκτορα,

δὲν ἔκαμε καθόλου λόγο γιὰ τὴς Νεράϊδες καὶ ποτὲ πλέον δὲν ἠρώτησε τὴν Κονταρίνα γιατὶ τὴν ἀπεμάκρυνε ἀπὸ κάθε μουσικὴ, ἀπὸ κάθε ποίησι.

Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΒΙΟΙ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

[Πόσας φορὰς θὰ σᾶς ἔτυχε νὰ γελάσετε, μόνον βλέποντες ἕνα πρόσωπον χωρίς, οὔτε νὰ ἀκούσετε, οὔτε νὰ ἴδετε κανὲν ἀστεῖον ' Ναί, ὑπάρχουν μερικαὶ μορφαί. . . π ρ ο ν ο μ ι ο ῦ χ ο ι, αἱ ὁποῖαι κινοῦν κάθε ἕνα, ὅστις θὰ τὰς ἀτενίσῃ, εἰς ἀκράτητον γέλωτα. Διατὶ ἄρά γε; Διότι βαθμηδὸν ἕνεκα τῆς δεῖνος ἢ τῆς τάδε συνηθείας, ἕνεκα τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ μορφασμοῦ τὸν ὁποῖον ἔκαμνον τακτικὰ διεμόρφωσαν τὸ πρόσωπόν των ἐπὶ τὸ... γ ε λ ο ι ό τ ε ρ ο ν: Πιθανόν.

Τοῦτο, φαίνεται, ἔχων ὑπ' ὄψει ὁ «Ἕσπερος» καὶ φρονῶν δικαίως ὅτι ἑκάστη ὀυτίς, ἑκάστη εἴρων ἢ γελοία γραμμὴ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, θὰ ἔχῃ καὶ κάποιο ἀστεῖον ἀγέκδοτον, κάποιαν ἱστορίαν τέλος πάντων, μὲ διέταξε (ἡ λέξις ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν της κυριολεξίαν) νὰ σᾶς γράψω μερικῶν ἀπὸ αὐτοὺς τόν . β ί ο ν κ α ὶ τ ὴ ν π ο λ ι τ ε ί α ν, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ κινήσῃ τοὺς μῦς τοῦ προσώπον τῶν ἀναγνωστῶν του εἰς μειδίαμα τοὐλάχιστον, ἂν ὄχι εἰς γέλωτα. Λησμονεῖ ὅμως ὁ φίλτατος καὶ ὃς μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸ ἀνακαλέσω εἰς τὴν μνήμην του ὅτι καὶ ἀπὸ κάτι ἄλλο ἐξαρτῶνται οἱ... μῦς τοῦ προσώπου σας. Ἐξαρτῶνται καὶ ἀπὸ τὴν τέχνην μὲ τὴν ὁποίαν θὰ τὸ γράψῃ κανείς. Καί, καίτοι πολὺ ὀλίγον νομίζω ὅτι εἶμα: ἱκανὸς διὰ τοιοῦτον ἐγχείρημα (διότι ἐν ἀποτυχίᾳ θὰ διαπραχθῆ... δολοφονία) ἐν τούτοις ὀφείλω νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν διαταγήν, καί... ὁ κ ῦ β ο ς ἐ ρ ρ ί φ θ η, ὑπήκουσα!]

Ο ΓΕΡΩ-ΚΑΠΕΛΑΤΟΣ

Ὅταν πρὸ ἐτῶν ἐφοίτων εἰς τὴν δευτέραν τάξιν τοῦ Γυμνασίου, ἐνθυμοῦμαι ὅτι συχνὰ ἠκούομεν φωνὰς τῶν χαμινίων ἀπὸ τὸν δρόμον:

— Αἴ! αἴ! Ὁ Γέρω Καπελᾶτος!

Τότε καὶ μέσα εἰς τὴν τάξιν ὅμοιος ψίθυρος ἠκούετο ἀνὰ τὰ στόματα τῶν μαθητῶν, ἐνῷ ὁ καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν, ἕνας γέρων φαφούτης, προσεπάθει νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ, τί νομίζετε; τόν... μὴ ἐκπλήττεσθε, ναί, τὸν τετραγωνισμὸν τοῦ κύκλου, τὸν ὁποῖον εἶχεν εὕρει αὐτός!

Ἀλλὰ οἱ μαθηταὶ καὶ τὸν καθηγητὴν καὶ τὸν τετραγωνισμόν του ἐλησμόνουν ἐμπρὸς εἰς τὸν Γέρω-Καπελᾶτον, ἕνα μικρὸ γερόντιον, τὸ ὁποῖον ἐτριγύριζε τοὺς δρόμους.

Ποία ἡ καταγωγή του; Ποία ἡ ἀρχή του; Ἄγνωστον. Ὡς πρὸς τοῦτο ὁμοιάζει μὲ τοὺς μεγάλους ἐκείνους ἄνδρας, περὶ τῶν ὁποίων τίποτε δὲν εἰξεύρομεν, εἰμὴ μόνον ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς φωτοβόλου ἐνεργείας των. Τὸν Γέρω-Καπελᾶτον μόνον γέροντα τὸν ἐγνωρίσαμεν· ἡ ἀρχὴ τῆς ἐμφανίσεώς του ἔγεινεν ὅταν ἦτο ὀγδοηκοντούτης. Θὰ σᾶς διηγηθῶ λοιπὸν τὴν ἀρχήν του αὐτὴν ἂν εἰμπορῶ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν λέξιν ἀ ρ χ ὴ ν ἀφοῦ εὑρίσκετο πλέον εἰς τὸ... τ έ λ ο ς του!

Ὠνομάζετο Ματθαῖος, Γέρω-Μαθὶὸν τὸν ὠνόμαζαν ὅλοι. Περνοῦσε κάθε ἡμέρα ἀπὸ τοὺς ἰδίους δρόμους καὶ ἐμάζευε σ' ἕνα σακκὶ τὰ χαρτιὰ ποῦ εὕρισκε 'στὰ σκουπίδια. Τὸ πρόσωπόν του εἶχε τὴν ἔκφρασιν ἀνθρώπου κρεμασμένου. Τὰ γένεια του τὰ ψαρὰ σὰν ἀλογότριχες, 'πετοῦσαν πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸ χεῖλός του, κρεμασμένο πρὸς τὰ κάτω μὲ μίαν ἔκφρασιν ἀπεριγράπτου ἀηδίας καὶ ἀπογοητεύσεως καὶ τὰ χέρια του διαρκῶς τρέμοντα. Ἐσκόνταπτε εἰς κάθε βῆμα. Ἡ ῥάχη του ἐστρογγυλευμένη, καμπουρωτή, ἐφαίνετο περισσότερον τοιαύτη ἐξ αἰτίας τοῦ σακκιοῦ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπ' αὐτῆς. Εἶχε μαλλιά, τῶν ὁποίων τὸ μῆκος πολλαὶ κυρίαι θὰ ἐζήλευον — τὸ μῆκος ὅμως μόνον, διότι δυνάμεθα διὰ τὰς τρίχας αὐτὰς νὰ εἰπωμεν, ὡς ὁ Ἰησοῦς, ὅτι «εὐκοπώτερόν ἐστιν μίαν τῶν τριχῶν τούτων διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος εἰσελθεῖν ἢ... κλπ.», ἀφοῦ ὡς πρὸς τὸ πάχος συναγωνίζοντο ὡρισμένως μέ... τὴν κάμηλον!

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Ο ΑΘΥΜΟΣ

Η ΤΥΧΗ

Ἡ Τύχη ἐστέκετο εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς λόφου πρὸς τὸν ὁποῖον ὡδήγουν δύο μονοπάτια ἐξ ἀντιθέτων διευθύνσεων. Καὶ ἡ Τύχη ἀνεπαύετο, ἦτο ἄεργος, ἐπειδὴ δὲ ἀγαπᾷ τὰ ἀπρόοπτα, περιέμενεν ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ παρεδίδετο, ὑποκύπτουσα εἰς τὴν ἔμπνευσιν τῆς στιγμῆς.

Αἴφνης ἀναφαίνονται ἑκατέρωθεν τοῦ λόφου πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμάς, ἐκεῖ ὅπου τὰ μονοπάτια χάνονται εἰς τὸν ὁρίζοντα, δύο μικρὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τέλους ἀποκαλύπτονται ὡς ἄνθρωποι, προχωροῦντες πρὸς τὸν λόφον.

Ἡ δὲ Τύχη ἐν τῇ ἀπολύτῳ αὐθερεσίᾳ της, κρύπτουσα ἑαυτὴν εἰς ἀοράτους πέπλους ἀποφασίζει.

Ἐκεῖνος ὅστις θὰ φθάσῃ πρῶτος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου θὰ μὲ ἀποκτήσῃ.

Ἐκ δυσμῶν ἤρχετο ἰσχυρός τις καὶ θετικὸς ἀνήρ, μὲ νοήμονας ὀφθαλμοὺς καὶ πεπειραμένον ἦθος, ἴσως πολιτικὸς ἢ ἔμπορος ἢ καὶ ἀμφότερα

Ἐξ ἀνατολῶν προσήρχετο μὲ ἐλαφρὸν καὶ ἐλαστικὸν βῆμα, μὲ ἀνθηρὰς παρειὰς καὶ ἐνθουσιῶδες μέτωπον, λιγυρός τις νεανίας μὲ φαιδρὰν σπουδήν· ἡ Τύχη ἐστράφη ἀγαλλιῶσα πρὸς τὸν ἔκλαμπρον ἀοιδόν, εὐχομένη νὰ γίνῃ ἰδική του

Τοῦτο δὲ ἐφαίνετο ἀναπόφευκτον διότι ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ νεανίου καὶ τοῦ λόφου ἦτο πλέον ἐλαχίστη, ἐν ᾧ ὁ ἄλλος μὲ τὸ τακτικὸν βῆμα του ἦτο μακρὰν ἀκόμη.

Αἴφνης ἐκ τινος ῥοδῆς παρὰ τὴν ὁδὸν ἀνεπέταξε πρὸ τοῦ ποιητοῦ ὡραία τις ποικιλόχρους χρυσαλλίς, ἐν ὅλῃ τῇ ἀκτινοβολούσῃ λάμψει τοῦ θέρους.

Καὶ ὅτε τὴν εἶδε ὁ νεανίας, ἐστάθη, ἀνέκρουσε τὰς χορδὰς τῆς λύρας του, καὶ μὲ φθόγγους χαρᾶς ἔψαλεν ᾆσμα περὶ τοῦ κάλλους τῆς χρυσαλλίδος καὶ περὶ τῶν ἡδονῶν τῆς ἐποχῆς, ἐνῷ ὁ ὀφθαλμός του μετὰ πόθου παρηκολούθει τὸ εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ ἀναπετώμενον ἔντομον.

Ἐνῷ ἵστατο οὕτω, ὁ βραδέως πορευόμενος ἀνὴρ εἶχε φθάσει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου καὶ ἥρπασε τὰς χεῖρας τῆς ἀποστρεφομένης εἰδέτι γυναικός.

Ἡ Τύχη ὅμως ἥτις μὲ ἀπελπισίαν εἶχε παρακολουθήσει τὰς κινήσεις τοῦ νεανίου, ἐκόσμησε δι' ἑνὸς δακρύου τὸν θεῖον ὀφθαλμόν της καὶ σιωπηλῶς ἔκλινε πρὸς τὸν ἄλλον.

ΑΜΑΛΙΑ Κ. ΚΟΥΤΣΟΠΟΔΙΩΤΟΥ

★ΓΑΛΗΝΗ★

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Σὲ στρῶμ' ἀπ' ἀμμουδιὰ καὶ φύκια
Μακρυὰ ἀπ' τὴν ἄγρια ἀνεμοζάλη,
Ἀποσταμένα τὰ καΐκια
Ἔξω κοιμοῦνται στ' ἀκρογιάλι.

—

Ὁ φάρος 'στὸ νησὶ ἐκεῖ κάτου
Σὰν γεροδράκος ποῦ νυστάζει
Πότε σφαλᾷ τὰ βλέφαρά του,
Πότε τἀνοίγει καὶ κυττάζει.

—

Ἡ θάλασσα, θαμπὸ σὰν δάκρυ
Τὸ φῶς τῶν ἄστρων καθρεφτίζει
Καὶ 'στῆς ἀνατολῆς τὴν ἄκρη
Ματώνεται καὶ κοκκινίζει

—

Κι' ἀπ' τὴ νυχτιὰ τὴ ματωμένη
Σὰν ἀπὸ χέρι μακελλάρη,
Ἡ φύση ὁλότρεμη προσμένει
Νὰ ἰδῇ σφαγμένο τὸ φεγγάρι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ "ΩΡΙΩΝΟΣ,,

(Τοῦ Ἄγγλου ποιητοῦ LONGFELOW)

Ἡ ἡμιολία «Ὠρίων» 'κυλοῦσεν ἐπάνω εἰς τὴν χειμωνιάτικην θάλασσα· μία ἀτελείωτη, μία μονότονος μελαγχολία ἐβασίλευε μεταξὺ τοῦ πληρώματος καὶ ὁ πλοίαρχος, γιὰ νὰ ἔχῃ συντροφιὰ ἐπῆρε κοντά του τὴν μικρή του κόρη.

Ἦσαν γαλάζια τὰ μάτια της, σὰν τὴν μαγευτικὴν ἀπόχρωσι τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ πρόσωπόν της, σὰν τὴν δύσι τῆς ἡμέρας καὶ κατάλευκο σὰν κάλυκες τῆς Μαγιάτικης λευκακάνθης τὸ ἀλαβάστρινό της στῆθος.

* * *

Ἀλλὰ ἔφθασεν ἡ τρικυμία· σὰν φοβισμένος ἀγωνιστὴς ἵππος ὅταν πηδᾷ, τὸ πλοῖον ἀμφιταλαντεύεται καὶ τρομάζει μέσα σὲ τέτοια δύναμι. «Ἔλα ἐδῶ» λέγει ὁ πλοίαρχος πρὸς τὴν κόρην του, «ἔλα μικρή μου· μὴ φοβεῖσαι γιατὶ 'μπορῶ ἐγὼ ν' ἀντισταθῶ καὶ 'στὸν σφοδρότερον ἄνεμον». Καὶ τὴν ἐτύλιξε μὲ τὸν θερμὸν ναυτικόν του μανδύαν· ἀπὸ μιὰ σπασμένη σανίδα ἔκοψεν ἕνα σχοινὶ καὶ τὴν ἔδεσε 'στὸν ἱστόν. «Πατέρα μου, ἀκούω τοὺς κώδωνας τῆς ἐκκλησίας νὰ κτυποῦν· τὶ νὰ εἶναι;» «Εἶναι ὁ ὀμιχλοκώδων ἐπάνω εἰς βραχώδη παραλίαν» καὶ ἐξηκολούθει νὰ κυβερνᾷ τὸ πλοῖόν του πρὸς τὴν ἀπέραντον θάλασσαν.

* * *

«Πατέρα μου, ἀκούω πυροβόλα· τί νὰ εἶναι;» «Μερικὰ πλοῖα κινδυνεύουν αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὴν ἀγρία αὐτὴ θάλασσα». «Πατέρα μου, βλέπω ἕνα μικρὸ φῶς σὰν ἄστρο ποῦ τρεμοσβύνει, τί νὰ εἶναι;» Ἀλλὰ δὲν τῆς ἐδόθηκεν ἀπάντησις. Ὁ πατέρας της ἦτο πλέον ψυχρὸν πτῶμα!

* * *

Καὶ μέσ' 'στὸ ἀτέλειωτο τοῦ φρικώδους ἐκείνου μεσονυκτίου σκοτάδι, μέσ' 'στὸ ὀρμητικὸ χαλάζι καὶ χιόνι, σὰν φάντασμα μέσα 'σ' ἕνα σεντόνι κατάλευκο, 'τριγύριζε τὸ πλοῖο πρὸς τὴν ὕφαλο τῆς καταστροφῆς του.

* * *

Αἱ ῥαχίαι της εὑρίσκοντο ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴν πρῴρα τοῦ πλοίου· κι' ἕνα τεράστιο κῦμα σὰν κομμάτια πάγου ἐσάρωσε τὸ πλήρωμα ἀπ' τὸ κατάστρωμά του. Καὶ κάτω ἀπὸ τὰ κύματα ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα προυσεβάλετο ὁ Ὠρίων, τὰ ἀφρώδη σὰν νὰ εἶχαν βάλλει βαμβάκι, ὑπῆρχον οἱ σκληροὶ βράχοι ποῦ τὸ ἐτρύπησαν, σὰν μανιασμένος ταῦρος μὲ τὰ κεράτά του.

* * *

. . . Ξημέρωσε· ἐπάνω 'στὴν ἀπότομον ἀκτὴ ἕνας ψαρᾶς στέκει καὶ προσπαθεῖ νὰ διακρίνῃ τὸ σῶμα μιᾶς ξανθῆς παρθένου, ἡ ὁποία φαίνεται σφικτοδεμένη εἰς ἕνα ἀνεβοκατεβαίνοντα ἱστόν. Ἡ ἀλμυρὰ θάλασσα ἦταν παγωμένη 'στὸ στῆθός της· τὰ ἀλμυρὰ δάκρυα παγωμένα 'στὰ μάτια της· καὶ εἶδε τὰ μαλλιά της σὰν θαλάσσια φύκη νὰ πέφτουν καὶ νὰ σηκώνωνται ἐπάνω εἰς τὰ ἀφρώδη, τὰ προδοτικὰ κύματα.

(Παράφρασις) ΚΙΜΩΝ ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΗΝΗΝ

Σὰν 'Αντιγόνη 'σπλαχνικὴ
'στὴ μαγεμμένη σου πατρίδα
τυφλὸν μ' ὡδήγησες—κι' ἐκεῖ
τὸ φῶς καινούργιου κόσμου εἶδα.

—

Φῶς τῆς ἀγάπης σόυ γλυκὺ
στέλνει μ' ὁλόχρυσην ἀχτῖδα
'στὸ νοῦ μου πίστη μυστικὴ
καὶ 'στὴν καρδιὰ κρυφὴν ἐλπίδα

—

Μὲ τέτοιο φῶς εἶδα τὴν Πλάση
πρὶν χέρι ἀνθρώπου τὴ χαλάση
Πάναγνη, ὁλόμορφη, παρθένα

—

Κι' ἔτσι τὴν Πλάση θὰ ἱστορήσω
ποῦ μ' ἔχει κάνει νὰ γνωρίσω
τὸ φῶς ποῦ ἐχάρισες σ' ἐμένα!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

IVAN TOURGUENEFF

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ 'ΣΤΟ ΣΟΡΡΕΝΤΟ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

★ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ★

ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ

ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. Κάθιομένος ἐμπρὸς 'στὸ γραφεῖό μου συλλογιζόμουν ἀορίστως μερικὰ λησμονημένα βιβλία ἐπειδὴ ἦσαν παράδοξα καὶ φανταστικά, ὅταν ἀκούω νὰ κτυποῦν σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα μου.

Εἶναι Δεκέμβριος μήνας. Οἱ δαυλοὶ σβύνοντες 'στὴ γωνιά, ἐσχεδίαζαν ἐπάνω 'στὸ τετράγωνό της κόκκινες σιλουέττες. Τοῦ κάκου ἐζητοῦσα 'στ' ἀγαπημένα μου βιβλία νὰ λησμονήσω τοὺς πόνους μου. Πάντοτε θυμόμουν Ἐκείνη, τὴ χαμένη μου Λεονώρα, τὸ σπάνιο καὶ ἀκτινοβόλο αὐτὸ κορίτσι, ποῦ οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ ἐπανελάμβανον τὼνομά της: Λεονώρα!

Ὅλα, ὅλα, καὶ τὸ τρίξιμο ἀκόμη τῶν μεταξωτῶν παραπετασμάτων, μ' ἐγέμιζε μιὰ φρικτὴ μελαγχολία.

Καὶ ἔλεγα μέσα μου διὰ νὰ πάρω θάρρος.

—Δὲν θὰ εἶναι τίποτε... Ἴσως κανένας ἀργοπορήσας ταξειδιώτης!

Καὶ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολία, ἐφώναξα:

—Κυρία ἢ κύριε, συγγνώμην. Μισοωνειρευόμουν ὅταν κτυπήσατε τὴν πόρτα μου. Δὲν σᾶς ἄκουσα στὴν ἀρχή· τόσο γλυκὰ κτυπήσατε.

Ἔπειτα ἄνοιξα τὴν πόρτα μὰ δὲν εἶδα τίποτα· μόνον τῆς νύχτας τὴν μαυρίλα!

Ἐκύτταξα πειὸ προσεκτικὰ 'στὸ σκοτάδι· μὰ τίποτα δὲν ἔβλεπα, τίποτα. Ἦταν λοιπὸν τὸ παιγνίδι κανενὸς ἀλλοκότου ὀνείρου;

Ἐκρυφοπρόφερα τὸ ὄνομα τῆς Λεονώρας. Ἡ ἠχώ μου ἔστειλε 'πίσω τὸ ὄνομα αὐτὸ· καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο-ὅλο.

Ἐμβῆκα πάλι 'στὸ δωμάτιό μου. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ 'λίγο, ἄκουσα πάλι νὰ κτυποῦν καθαρά.

—Αὐτὴ τὴ φορά, ἐσκέφθηκα, θὰ εἶναι 'στὸ παράθυρό μου· ἄς φωτίσω αὐτὸ τὸ μυστήριο ποῦ τρομάζει τὴν καρδιά μου, καὶ ἄς 'δῶ ἂν ὁ ἀέρας εἶναι ποῦ κτυπᾷ.

Ἄνοιξα τὸ παράθυρο· ἕνα περίφανο κοράκι ὥρμησε μέσα, κτυπῶντας μὲ χάρι τὰ φτερά του. Δὲν μ' ἐπρόσεξε διόλου. Ἐμβῆκε 'στὸ σπίτι μου σὰν 'στὸ σπίτι του καὶ ἐνεθρονίσθη γεμάτο μεγαλοπρέπεια, μὲ μεγαλοπρεπεῖς τρόπους κανενὸς λόρδου ἢ καμμιᾶς λαίδης εἰς μίαν προτομὴν τῆς Παλλάδος, ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόρτα μου.

Δὲν 'μπόρεσα νὰ κρατήσω ἕνα χαμόγελο ἐμπρὸς εἰς τὸ σοβαρὸν ὕψος τοῦ ἐβενώδους αὐτοῦ πουλιοῦ.

—'Πές μου, τοῦ εἶπα δυνατά, πῶς σὲ λέγουν 'στὸ νυκτερινὸ ἀκρογιάλι τοῦ Πλούτωνος;

'Αποκρίθηκε: «Ποτὲ πειά!»

Τὰ πρῶτα παθήματα. *Ἔργον Γ. Ἰακωβίδου*

Ἡ ἀπόκρισις αὐτὴ δὲν εἶχε κανένα νόημα. Σὲ ποιὸν εἶχε συμβῆ νὰ εὕρῃ τὰ μεσάνυκτα, 'πάνω ἀπ' τὴν πόρτα του, 'στὴν προτομὴ τῆς Παλλάδος ἕνα πουλὶ ποῦ νὰ λέγεται «Ποτὲ πειά»; Ἀλλὰ τὸ πουλὶ μόνον αὐτὰς τὰς δύο λέξεις ἐπρόφερε ὡσὰν εἰς αὐτὰς νὰ ἐκλείνετο ὅλη ἡ ψυχή του.

Ἔπειτα ἐψιθύρισα σιγὰ-σιγά:

—Τώρα ἄλλοι φίλοι θὰ τὸ δεχθοῦν, θὰ πετάξῃ εἰς ἄλλους. Αὔριο θὰ μ' ἀφήσῃ κι' αὐτὸ καθὼς κι' ἡ ἐλπίδες μου μ' ἄφησαν μόνον, κατάμονο...»

Καὶ τὸ πουλὶ εἶπε:

—«Ποτὲ πειά.»

—Χωρὶς ἄλλο, ἐσκέφθηκα, θὰ ἐπῆρε τὰς δύο αὐτὰς λέξεις μόνας, ἀπὸ κανένα δυστυχισμένον, ποῦ ἦταν τόσο πολὺ βυθισμένος εἰς τὴν δυστυχίαν, ὥστε δὲν ἤθελε πειὰ νὰ ἐλπίσῃ «ποτέ πειά!»

Ἔσυρα ἕνα κάθισμα ἐμπρὸς 'στὸν κόρακα, καὶ ἄρχισα νὰ βασανίζω τὸ μυαλό μου τὶ ἤθελε νὰ 'πῇ αὐτὸ τὸ θλιμμένο, ἀδύνατο καὶ μαῦρο πουλὶ μὲ τὴν ἐπῳδό του: «Ποτὲ πειά!»

Δὲν ξαναεῖπα τίποτα πειὰ 'στὸ πουλὶ ἐκεῖνο, ποῦ τὰ φλογερά του μάτια μοῦ καΐγαν τὴν καρδιά. Ἀλλὰ κάθισα ἀντικρύ του γιὰ νὰ μαντεύσω τὰς σκέψεις

του· τὸ κεφάλι μου ἀκουμβοῦσε σ' ἕνα μαξιλάρι ἀπὸ βιολὲ βελοῦδο, ποὺ φωτιζόταν γλυκὰ ἀπὸ μιὰ λάμπα, τὴ λάμπα αὐτή, ποὺ δὲν θἀνάψῃ Ἐκείνη «ποτὲ πειά!»

Ὁ ἀέρας μοῦ φάνηκεν ἐλαφρότερος σὰν θυμιατισμένος ἀπ' τἀόρατο θυμιατῆρι τῶν Σεραφείμ.

—Ὦ Δύστυχε! ἐφώναξα, ὁ Θεός σου σοῦστειλε μὲ τοὺς ἀγγέλους του τὴν εἰρήνη, τὸ νηπενθὲς καὶ τὸν λωτόν, τὸ λουλοῦδι τῆς λησμονιᾶς. Πίνε, ὦ! πίνε τὸν καλὸν αὐτὸν λωτὸν καὶ λησμόνησε τὴν χαμένη αὐτὴν Λεονώρα.

Καὶ τὸ κοράκι εἶπε: «Ποτὲ πειά!»

—Προφήτη, τοῦ εἶπα, πουλὶ τῆς δυστυχίας, πουλὶ ἢ δαίμονα. 'πές μου, 'πές μου, σὲ ἱκετεύω, γιατὶ ὁ σατανᾶς σὲ στέλλει ἐδῶ, 'στὴν ἀφανισμένη μου χώρα, ὦ! 'πές μου: «Ὑπάρχει βάλσαμο 'στὴν Ἰουδαία; ..»

Καὶ τὸ κοράκι εἶπε: «Ποτὲ πειά!»

—Προφήτη, πουλὶ ἢ δαίμονα, γιὰ τοὺς οὐρανούς, γιὰ τὸν Θεό, ποὺ λατρεύουμε κι' οἱ δυό μας, 'πές, ὦ! 'πές 'στὴν ψυχή μου τὴν κουρασμένη ἀπὸ τὴ θλίψι, ἂν θἀγκαλιάσω μιὰ 'μέρα μέσα 'στὴν Ἐδέμ, μιὰ νέα ἁγιασμένη κόρη, μιὰ κόρη σπανία, ἀκτινοβόλον ποὺ οἱ ἄγγελοι τὴν λέγουν: «Λεονώρα;»

Καὶ τὸ κοράκι εἶπε: «Ποτὲ πειά!»

Καὶ ἐφώναξα μὲ πόνο.

—Ἄχ! Γιατὶ μιλᾶς ἔτσι; Φύγε! ἄφησέ με! Φύγε 'στὸν τρόμο τῆς νύχτας, 'στὲς σκοτεινὲς ἀκροθαλασσιὲς τοῦ Πλούτωνος. Ἐδῶ μὴ μ' ἀφήσῃς οὔτ' ἕνα μαῦρο φτερό, γιὰ νὰ μοῦ θυμίζῃ τὴν τρομερὴ ψευτιὰ ποὺ μοῦ ἐπρόφερες. Ἄφησέ με μόνον 'στὴν λησμονιά μου. Φύγε ἀπὸ τὴν προτομὴ αὐτήν, ξεκάρφωσε ἀπ' τὴν καρδιά μου τὸ ράμφος σου! Φύγε! Πήγαινε ἀλλοῦ τὸν ἴσκιο σου!

Καὶ τὸ κοράκι εἶπε: «Ποτὲ πειά!»

Καὶ χωρὶς νὰ σαλεύσῃ, χωρὶς νὰ πετάξῃ, κόθεται ἀκόμη εἰς τὴν προτομήν, 'πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα μου. Τὰ μάτια του, ἔχουν μιὰ λάμψι σὰν τὰ μάτια συλλογιζομένου δαίμονος. Ἡ λάμπα μου ρίχνει τὸν ἴσκιο του χάμω 'στὸ πάτωμα. Καὶ ὁ ἴσκιος αὐτὸς δὲν θὰ σβύσῃ ποτέ, «ποτὲ πειά».

(Edgar Pöe)

ΕΛΕΝΗ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ΩΡΑΙ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

Ἐν νέον ἑστιατόριον ὥρισε πρὸ ὀλίγου ὡς ἔμβλημα: «Εἰς τὸν χρυσοῦν μόσχον».

Ἕνας μποὲμ εἰσέρχεται καὶ κάθηται πρὸ μιᾶς τραπέζης.

—Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος;

—Μίαν μερίδα ἀπὸ τὸν μόσχον σας!

* * *

Εἰς τὴν Δενδροστοιχίαν.

Ἕνα μικρὸ ἀγόρι μ' ἕνα κοριτσάκι παίζουν, ἀρχίζουν νὰ φωνάζουν, ἔπειτα νὰ μαλλώνουν.

Τέλος τὸ κοριτσάκι δίνει μιὰ μπάτσα 'στὸ ἀγόρι.

—Αἴ, σεῖς! Τί κάνετε ἐκεῖ; ἐρωτᾷ ἕνας περαστικὸς κύριος.

—Τίποτα, τίποτα... Παίζομε τὸ μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμά.

SEJAN

Η ΝΥΜΦΙΚΗ ΕΣΘΗΣ

ΑΤΜΩΔΗΣ, αἰθέριος νεφέλη· νεφέλη εὐωδιάζουσα ἴριδος καὶ ἴου· λευκόν, καθαρόν, λεπτὸν ὕφασμα πάσχον εἶναι ὡραῖον! Ὡς νυφὰς χύνεσαι ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου. ἀλλὰ τὸ ἄσπιλον κράσπεδόν σου δὲν ψαύει τὸ ἔδαφος... Εἶσαι νέον καὶ δροσερόν, μόλις ἐξῆλθες τῶν χειρῶν τοῦ κατασκευαστοῦ. ὦ ὕφασμα χαριέστατον, προωρισμένον εἰς τὴν νυμφικὴν τῆς Ἰουλίας ἐσθῆτα.. Ἡ μήτηρ σέ ἐξετάζει, σὲ ἐκτιμᾷ. Ἡ Ἰουλία μόλις τολμᾷ νὰ σὲ ἀτενίσῃ. ἀλλὰ τὸ βλέμμα της εἶναι πλῆρες ποιήσεως καὶ ἔρωτος πλῆρες πόθων καὶ ἐλπίδων!.. Ἡ Ἰουλία δὲν εἶναι πλουσία δὲν δύναται οὐδὲ ὀφείλει νὰ περιβληθῇ λευκὴν μεταξίνην ἐσθῆτα. ἤτις καὶ ὑπὲρ τὸ δέον πολυτελής, θὰ ἦτο κατ' δὲν ἤθελε τῇ χρησιμεύσει. Καὶ ὅμως ἡ Ἰουλία ἐλπίζει ὅτι θὰ ἦναι νυμφὴ ἀρκούντως περικαλλής, καὶ διάφορος τῶν ἄλλων, διότι τὴν ἐσθῆτα τὴν σεμνὴν αὐτὴ πρόκειται νὰ κεντήσῃ καὶ θὰ τὴν κεντήσῃ θαυμασίως... Θὰ τὴν φορῇ ὅταν ὁ Ἰωάννης τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ θέατρον ἢ εἰς μικράν τινα ἑσπερίδα — ὅταν δὲ γηράσῃ θὰ τὴν ἐπιδεικνύῃ ὡς θαῦμα εἰς τὰς θυγατέρας της, καὶ αἱ ἔγγοναί της θὰ λέγωσιν: ἦτο ἡ νυμφικὴ ἐσθὴς τῆς μαμμῆς μας!

Ταῦτα συλλογίζεται ἡ Ἰουλία ἀτενίζουσα τὸ λευκὸν ὕφασμα, τὸ ὁποῖον ὁ ἔμπορος τῇ ἔφερε πρὸ μικροῦ. Κύπτουσα ἐπὶ τοῦ ἐυλίνου ἐργαλείου ἡ Ἰουλία ἐργάζεται· μικρὸς στέφανος ρόδων ἐκφύεται ὑπὸ τοὺς εὐστρόφους δακτύλους της. εἶτα στάχεις, σύμβολον τῆς ἀφθονίας καὶ μικρὰ χαρίεντα ἄνθη... Ἡ στιλβοῦσα βελόνη ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται· ἡ μικρὰ δακτυλήθρα τρίζει προστριβομένη τῇ βελόνῃ. τὸ δὲ λευκὸν νῆμα σύρεται ταχύτατον

Ὁ κῆπος, ἐν ᾧ ἐργάζεται ἡ Ἰουλία, ἀναπείπει εὐωδίαν ἐαρινήν· ὁ κυανοῦς οὐρανὸς γελᾷ διὰ μέσου τῶν πρασίνων φύλλων· τὰ πτηνὰ ᾄδουσι ζωηρά... Ἀλλὰ τίς εἶναι ἡ μικρὰ φωνή, ἡ ἐπαναλαμβάνουσα πάντοτε τὴν αὐτὴν λέξιν: Ἰωάννη! Ἰωάννη! Ἰωάννη!... Ἡ μικρὰ αὕτη φωνὴ εἶναι ἡ καρδία τῆς Ἰουλίας, ἡ πάλλουσα ταχυτέρα τῆς βελόνης, ἡ γελῶσα ζωηρότερον τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, ἡ ᾄδουσα δυνατώτερα τῶν πτηνῶν... Πάρελθε, ὦ ραῖε Ἀπρίλιε! Πάρελθε καὶ σύ. Μάϊε, μὴν τῶν ρόδων, καὶ σύ, Ἰούνιε... πάρελθε, φθινόπωρον καὶ χειμών... Πόσος καιρὸς, Θεέ μου! Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ, θὰ ἔλθῃ ἡ μεγάλη ἡμέρα· ἄνθη εὐώδη, θὰ βλαστήσετε ἐκ νέου, καὶ ἡ ἐσθὴς θὰ ἦναι ἑτοίμη. καὶ ἡ Ἰουλία θὰ γείνῃ νύμφη.

* * *

Πίπτει χιών· ὅλα εἶναι λευκά, αἱ στέγαι, αἱ ὁδοί, ὁ κῆπος, τὰ δένδρα. Ὁ ἀὴρ εἶναι ψυχρός, ὁ οὐρανὸς σκοτεινός· τὰ μικρὰ πτηνὰ πετῶσιν ἐπὶ τῶν ξηρῶν κλάδων, τὰ ὁποῖα κοσμοῦσιν οἱ τοῦ πάγου κρυσσοί. Τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου εἶναι ὑψωμένα, ὅπως ἀφήσωσι νὰ εἰσδύσῃ τὸ ἀμυδρὸν φῶς, τὸ ὁποῖον ἀποστέλλει ὁ τοῦ χειμῶνος οὐρανός... Ἡ Ἰουλία ἐργάζεται παρὰ τὴν ἑστίαν, κύπτουσα ἐπὶ τοῦ ξυλίνου ἐργαλείου. Τὸ ἥμισυ τῆς ἐσθῆτος ἐτελείωσε· τὸ ἕτερον ἥμισυ ἐκτυλίσσεται ἐπὶ τοῦ ἐργαλείου· ἡ χεὶρ τῆς Ἰουλίας τρέχει, ἵπταται ἐλαφρὰ καὶ λευκὴ ὡς πτέρυξ ἀλκυόνος, καὶ ὡς πτέρυξ ἀλκυόνος ἵπταται καὶ ἡ διάνοια αὐτῆς... Τρεῖς μόνον μῆνες ἀκόμη! Σπεῦσον, Ἰουλία, μὴ λείψῃ ἡ ἐσθὴς τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὁ Ἰωάννης ἀγαπᾷ τὰς ἐπιδεξίους καὶ ἐργατικὰς γυναῖκας· θὰ ἦναι ὑπερήφανος διὰ τὴν Ἰουλίαν του. Αἱ χεῖρές της εἶναι ὀλίγον νεναρκωμέναι, ἀλλ' ἡ καρδία της εἶναι θερμή... Σπεῦσον, Ἰουλία, σπεῦσον!

* * *

Τὰ ἄνθη ἐφάνησαν· ἡ ἐσθὴς ἐτελείωσεν· ἡ Ἰουλία θὰ γείνῃ νύμφη... Μῆτερ, ὦ! πόσον ὡραῖον εἶναι τὸ ἔαρ!... Ἐλλείπουσι τρεῖς ἡμέραι ἀκόμη, δύο—

μία... Ἰδοὺ καὶ ἡ ἐσθὴς ἑτοίμη, λευκὴ ὡς νεφέλη, δροσερὰ ὡς ἄνθος.

Εἶναι ἀκόμη ὀλίγον ὑγρὰ εἰς τὰς πτυχάς, καὶ ἀκτὶς ἡλίου ἀπαιτεῖται· ἡ μήτηρ τῇ λέγει νὰ τὴν ἀπλώσῃ εἰς τὸν κῆπον ἀλλ' ἡ Ἰουλία φοβεῖται μὴ κηλιδωθῇ καὶ νομίζει φρονιμώτερον νὰ τὴν ἀναρτήσῃ ἐπὶ τοῦ παραθύρου. Ἡσύχως καὶ ζωηρὰ πηδᾷ ἐπὶ ἕδρας, κύπτει πρὸς τὰ ἔξω καὶ κρεμᾷ τὸ ὡραῖον ἔνδυμα ἐκ τῆς μέσης. Ὁ ἥλιος φωτίζει τὴν ἐσθῆτα· τὰ κεντημένα ἄνθη φαίνονται ἐμψυχούμενα καὶ προσμειδιῶντα τῇ Ἰουλίᾳ... Ὦ! αὐτὸ τὸ μικρὸν ρόδον πόσον κόπον μοί ἔδωκε! Πόσον ὡραία προσαρμόζεται τὸ μικρὸν τοῦτο ἴον! Ποῦ εἶναι ὁ στάχυς ἐκεῖνος, ὃν ἐργαζόμην, ὅτε ὁ Ἰωάννης εἰσῆλθεν αἰφνιδίως καὶ μὲ ἠσπάσθη... ἐδῶ; Ἡ Ἰουλία εὑρίσκεται ἐν ἐκστάσει, κύπτει πρὸς τὰ ἐμπρός, ὅπως διορθώσῃ μίαν τῶν πτυχῶν, διὰ νὰ φανῇ καλλίτερον τὸ κέντημα· ἐκτείνει τοὺς βραχίονας—πλὴν ὁ ποῦς της ὀλισθαίνει... κλονεῖται... Ὕψιστε Θεε!... ἔπεσεν!

* * *

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἡμέραν τοῦ γάμου, φέρετρον ἐκκομίζεται ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Ἰουλίας, καὶ ἐπ' αὐτοῦ, ἐν εἴδει σημαίας παρθενικῆς, ἡ νυμφικὴ ἐσθὴς στίλβει εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΑΛΚΥΩΝ

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Φιλολογικὴ καὶ Θεατρικὴ κίνησις.—Χοροί.

Ἐν δημοσιευθὲν τοῦ «Σκρίπ» ὅτι ὁ ποιητὴς κ. Κώστας Χατζόπουλος (Πέτρος Βασιλικός) καταγίνεται εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ ἀθανάτου ἔργου τοῦ Γκαῖτε «Φάουστ», ἔγεινεν αἰτία ὅπως γνωσθῇ ὅτι καὶ δύο ἄλλοι δόκιμοι παρ' ἡμῖν ποιηταὶ ἔχουσιν ἀναλάβει τὸ δύσκολον ὅσω καὶ ἰκανοποιητικὸν ἔργον. Ὁ κ. Γεώργιος Στρατήγης, ὁ ποιητὴς τῶν «Τραγουδιῶν τοῦ Σπητιοῦ» καὶ ὁ κ. Γιάννης Γρυπάρης, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔχει δώσει ἀρκετὰ δείγματα τῆς παρ' αὐτοῦ φιλοτεχνουμένης μεταφράσεως.

—Ἀρκετῆς σπουδαιότητος εἶναι ἡ εἴδησις, ἣν τὸ ἔγκριτον περιοδικὸν «Παναθήναια» ἀνήγγειλαν, ὅτι θἀρχίσουν δημοσιεύοντα πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα τὴν «Φόνισσαν» τοῦ διακεκριμένου μας διηγηματογράφου κ. Ἀλ. Παπαδιαμάντη Ὡς γνωστὸν ὁ κ. Παπαδιαμάντης κοσμήσας μὲ τόσα διηγήματά του πλῆθος περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων, οὐδένα μέχρι τοῦδε ἔχει ἐκδώσει τόμον.

—Ἔπαυσε τὰς παραστάσεις του ὁ μεταμορφωτὴς Φρίτσο, ἀφοῦ ἐπ' ἀρκετὸν διάστημα εἶχεν ἀναλάβει νὰ διασκεδάσῃ τοὺς Ἀθηναίους, οἱ ὁποῖοι ἕνεκα ἀνεξηγήτου προλήψεως ἐξακολουθοῦν νὰ μὴ παρεύρίσκωνται εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ Βασιλικοῦ. Ἀλήθεια, ἐντελῶς ἀνεξήγητος αὐτὴ ἡ πρόληψις· εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ δὲν συναντῶμεν παρὰ τὰ ἴδια πάντοτε πρόσωπα, ὡρισμένας τάξεις ἀνθρώπων καὶ... τοὺς τζαμπατζῆδες, ὅταν ὑπάρχουν καμμίαν φορὰν. Θὰ ἠυχόμεθα νὰ μὴ συνεχίζετο αὐτό, διότι — πρέπει νὰ κατανοηθῇ—ὁ σκοπὸς τοῦ Βασιλικοῦ, εἶναι νὰ δέχεται κόσμον ἀπὸ ὅλας τὰς τάξεις.

— Μὲ ἀσυνήθη λαμπρότητα διεξήχθη τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁ χορὸς τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐμποροϋπαλλήλων ὁ «Ἑρμῆς» ἐντὸς τῆς εὐρείας αἰθούσης τοῦ Δημαρχικοῦ Καταστήματος. Ὡς γνωστόν, εἶναι ὁ πρῶτος ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ τελούμενος χορός. Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων διεκρίνομεν τὸν Δήμαρχον κ. Μερκούρην, τὸν πρόεδρον τοῦ Δημ. Συμβουλίου κ. Βουρνάζον, τοὺς Δημ. Συμβούλους κ.κ. Χρηστοφῆν, Παπαγεωργίου, Κατσίμπαλην, τὸν κ. Σκουζὲν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, τὸν κ. Τριανταφυλλάκον, κλπ. Ἐκτὸς τούτων πολλοὺς συνδρομητάς μας καὶ συνδρομητρίας μας συνηντήσαμεν διαπρέψαντας εἰς τὸν χορόν, θ' ἀνεφέρομεν δὲ τὰ ὀνόματά των, ἐὰν δὲν ἐφοβούμεθα μήπως θεωρηθῶμεν μεροληπτοῦντες. Ἄξιοι συγχαρητηρίων οἱ διοργανωταὶ τοῦ χοροῦ, ὡς καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ λαμπροῦ τούτου σωματείου κ. Ἀ. Ἀποστολόπουλος.

Ο ΠΕΤΑΧΤΟΣ

ΑΛΛΑΠΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ"

Δίδα Ἀργίνην Κούτσῃ, Πειραιᾶ. Συνδρομὴ ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.

Τρεῖς ἐπιστολάς σας ἔχομεν ὑπ' ὄψει, Βασιλὶς τῶν Ἀγρίων· λύσεις, διήγημα, γρίφοι καὶ γέλωτες ἐλήφθησαν· χαιρετισμοί, ὡς βλέπετε, δημοσιεύονται. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας σας.

Μᾶς συγκινοῦν πολύ, φίλτατε Περιηγητά, αἱ εὐχαί σας, ὅπως ὁ Ἕσπερος «φωτίσῃ πᾶσαν γωνίαν γῆς εἰς ἣν ἔχει καταφύγει ἡ Ἑλληνικὴ ψυχή». Συγχρόνως δὲ εὐμεθα καθυποχρεωμένοι, διότι τὰς εὐχάς σας αὐτὰς συνοδεύετε καὶ δι' ἔργων.

Καὶ νὰ ἦτο μόνον αὐτό, Μαυροθαλασσίτη, θὰ εὐμεθα ὑπερευχαριστημένοι. Τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι θὰ παραπονοῦνται συγχρόνως, διότι... φροντίζομεν δι' αὐτούς· τί νὰ κάμωμεν;

Δίδα Μαργ. Μεσσηνέζη, Σύρον. Βραχεῖα ἐλήφθη καὶ ἐστάλη φύλλον εἰς νέαν συνδρομήτριαν· εὐχαριστοῦμεν.

Δίδα Νατάλιαν Ροσέλλι, Φλωρεντίαν. Εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν· καὶ μήπως δυνάμεθα νὰ σᾶς εἴπωμεν ἀπὸ τοῦδε ποίαν θέσιν θὰ ἔχετε εἰς τὸ διαγώνισμα πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν; Βεβαίως κατόπιν τῶν τελευταίων δώδεκα εἴσθε μεταξὺ τῶν πρώτων. Ἀλλ' ἡ θέσις μας δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ σᾶς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ... τοὺς συναγωνιστάς σας. Καὶ ἐὰν δὲν λάβητε τὸ πρῶτον καὶ κερδίσητε κανένα τόμον μόνον, πάντοτε εἶναι καὶ αὐτὸς χρήσιμος, ἀφοῦ γράφετε, καίτοι ἰταλικῆς καταγωγῆς, τόσον ὡραῖα τὴν γλῶσσαν μας. Στείλατέ μᾶς σημείωσιν τῶν ψευδωνύμων καὶ θὰ ἐκλέξωμεν ἕν.

Μᾶς γράφετε, φιλτάτη Ἐλπὶς Εὐτυχίας, ὅτι ὁ Ἕσπερος εἶναι τὸ καύχημα ὅλων τῶν συνδρομητῶν του». Καὶ δικαίως διότι ἕκαστον περιοδικὸν εἶναι εἰκὼν τῆς ὑποστηρίξεως τῶν συνδρομητῶν του καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Ἕσπερος τελειοποιεῖται, ἐπὶ τοσοῦτον οἱ συνδρομηταί του ἔχουν δικαίωμα νὰ καυχῶνται διότι διὰ τῆς ὑποστηρίξεώς των ἔγεινε τοιοῦτος. Διὰ τὰς θερμὰς ἐκφράσεις σας εὐχαριστοῦμεν.

Ἰσως ἐνόμισες, φίλτατε Κατακτητὰ Καρδιῶν, τόσον ταχέως λησμονοῦμεν τοὺς καλοὺς φίλους; Ἀλλὰ δὲν σοῦ ἀπηντήσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον, διότι δὲν μᾶς εἶχες γράψει. Ἐλάβομεν ἀπὸ τὴν Σαμψοῦντα παρὰ τοῦ κ. Γ. Π. τοὺς ἐνεργείᾳ σου ἐγγραφέντας συνδρομητὰς καὶ εὐχαριστοῦμεν. Πολὺ νόστιμον τὸ ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον διηγεῖσαι. Μά, οὔτε Μῆλον τῆς Ἔριδος ἂν ἤσουν!...

Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς Σκανδαλιάρας: «...λοιπὸν τὸ Πρῶτον Πῦρ εἶναι μνηστὴρ τοῦ βραβείου. Ἀλλὰ—ἂν δὲν ἀπατῶμαι—ἀμφότερα εἶναι... γένους οὐδετέρου! Καὶ ἐκτὸς τούτου (ὅλα τὰ παράξενα μὲ τὸ Πρῶτο / Πῦρ συμβαίνουν) μνηστεία μεταξὺ.. ὁμογενῶν;

Ἀδίκως παραπονεῖσαι, φίλτατον Ζιζάνιον Πειραιῶς, ὅτι σὲ ἐλησμονήσαμεν. Ἡμεῖς ἔχομεν μεγαλείτερον δικαίωμα νὰ σᾶς ἀποτείνωμεν τὴν αὐτὴν μομφήν, ἀφοῦ τόσον σᾶς ἐμάγευσεν ὁ Πειραιεύς, ὥστε παρη-

πήσατε τὰς Ἀθήνας. Ἔχομεν νὰ σᾶς ἰδωμεν ἀφ' ὅτου σᾶς συνηντήσαμεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἰατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Ἡ περὶ ἧς μᾶς γράφετε, πραγματικῶς εἶναι συνδρομήτρια μας καὶ εἰλικρινὴς τοῦ Ἑσπέρου φίλη, ἀλλὰ μὲ ποῖον δικαίωμα δυνάμεθα νὰ σᾶς φανερώσωμεν τὸ ψευδώνυμόν της;

Δίδα Ἀδαμ. Μπουλουγούρη, Πειραιᾶ. Συνδρομὴ ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.

Ἀκόμη δὲν ἐλάβομεν, Σαρδανάπαλε, τὰς ἀσκήσεις σου. Στεῖλέ τας, διὰ νὰ πάρουν σειράν.

Ἡ «ἀείποτε συνδρομήτρια», Λάτρις τοῦ Ὡραίου, γράφει: «Ἀναμένω ἐναγωνίως τὸ 3ον φύλλον...» ἔ; Νὰ προδώσωμεν τὸν ἐκβιασμόν; Ἂς εἶναι! Ἂς ὑποχωρήσωμεν!... Χαιρετισμοὶ δημοσιεύονται.

Διὰ τὰς εὐχάς σας καὶ ὑποσχεθείσας ἐνεργείας εὐχαριστοῦμεν, Θηρεσία Βαλομέρ. Συνδρομὴ καὶ λύσις ἐλήφθησαν.

Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Πρώτου Πυρός: «Ἡ Λάτρις Μουσικῆς, ὡς λατρεύουσα τὴν Μουσικὴν εἶναι καὶ Λάτρις τοῦ Ὡραίου, ἀλλὰ ἡ Λάτρις τοῦ Ὡραίου εἶναι καὶ Λάτρις Μουσικῆς;» Ἂς ἀπαντήσουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι!

Εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως διὰ τοὺς ἐνθαρρυντικοὺς λόγους σας, Μαῦρε τῆς Βενετίας. Συνδρομὴ ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.

Φίλτατε Μάρκελλε, ἀπηντήσαμεν ἰδιαιτέρως δι' ἐπιστολικοῦ δελταρίου.

Ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας, Εὐρώτα. Σᾶς συλλυπούμεθα διὰ τὴν ἀνεπανόρθωτον ἀπώλειαν, ἣν ὑπέστητε. Συνδρομή σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.

Δίδα Φωφὼ Ἀγαλλίδου, Βάρναν. Συνδρομὴ ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.

Εὐχαριστοῦμεν, Τρικυμιώδης Θάλασσα, δι' ἐγγραφείσας συνδρομητρίας.

Φίλτατε, Χιονισμένε Παρνασσέ, εἴμεθα καθυποχρεωμένοι δι' ἐνεργείας σας καὶ ἐγγραφέντας συνδρομητάς· ἀπαντῶμεν καὶ ἰδιαιτέρως.

Ἐλάβομεν, Ἐλπιδοφόρος Ἀρσακειάς, τὴν σημείωσιν τῶν ἐνεργείᾳ σας ἐγγραφέντων συνδρομητῶν καὶ θερμῶς εὐχαριστοῦμεν. Θέλετε νὰ ἀντιπράξητε εἰς τὸ Πρῶτον Πῦρ, τὸ ὁποῖον εἶναι μνηστὴρ τοῦ βραβείου; Ὁρίστε λοιπὸν ἀφοῦ τὸ θέλετε, καὶ σεῖς εἶσθε... «μνηστὴ τοῦ βραβείου!»

Ἐλάβομεν λύσεις ἀπό: Ζιζάνιον Ἀρσακείου, Θαλασσινήν (ὁμοίως καὶ συνδρομήν· εὐχαριστοῦμεν). Δίδα Ἀγγελ. Χανδρινοῦ, Ἐνταῦθα, Ἀφροστεφανωμένον Κῦμα, Ἕσπερον, Θελκτικήν Ἀνδαλουσίαν, Ἐλπιδοφόρον Πολυτεχνιάδα (χαιρετισμοὶ δημοσιεύονται) Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν (καὶ διήγημα), Δὸν Σατανᾶν (ὁμοίως καὶ συνδρομήν· εὐχαριστοῦμεν) Φρὰ Διάβολον (ἀφοῦ γνωρίζεσθε δὲν εἶναι καλλίτερον ἀπ' εὐθείας;) Φάουστ καὶ Μινιόν.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Κοσμοχαλασιά, Μεφισ-οφελῆς, Ὀπαδὸς τοῦ Ἰηοῦ, Ἑλλάς, Γαβριέλλα, Ἴστρος, Ὀθέλλος, Ὑπερήφανος Ἑλληνίς, Ἑσπερία Αὔρα καὶ Ἀργιναύτης.

Χαιρετισμοί, πληροφορίαι κ.τ.λ. Ὁ Κατσκτητὴς Καρδιῶν εὐχαριστεῖ πολὺ τὴν Ἐρημιὰν διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ του εὐχάς της, τὸ δ' ὄνομά του θὰ τῇ τὸ φανερώσῃ ἀργότερα, ἂν τὸ ζητήσῃ πάλιν. Ὁ αὐτὸς προσφέρει τὰς προσρήσεις του εἰς τὸ Μῆλον τῆς Ἔριδος, τὸ ὁποῖον ἐμάντευσε, καὶ εἰς τὸν Δοξασμένον Στρατηγόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐὰν θέλῃ, δύναται νὰ συμμαχήσῃ καὶ ἀρχίσῃ τὰς κατακτήσεις του.— Ἡ Ἐλπιδοφόρος Πολυτεχνιὰς προσφέρει τὰς προσρήσεις της εἰς τὸν Σείριον, Πολυτεχνίτην καὶ Εὐτράπελον, καὶ γλυκύτατον ἀσπασμὸν εἰς τὴν Βασιλίδα τῶν Ἀγρίων καὶ Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα. —Ἡ Λάτρις τοῦ Ὡραίου ζητεῖ τἀρχικὰ ἢ τὸ ὄνομα τῆς Λάτριδος Μουσικῆς καὶ Πρώτου Πυρός στέλλει τὰς προσρήσεις της εἰς τὴν Ἐλπίδα Εὐτυχίας καὶ ἀσπάζεται τὸ Ζιζάνιον Ἀρσακείου, τὸ ὁποῖον γνωρίζει καλῶς. — Ὁ Εὔθυμος Νέος δέχεται τὸν ὑπὸ τοῦ Πρώτου Πυρὸς προταθέντα συναγωνισμὸν εἰς τὸν διαγωνισμὸν πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν. —Ἡ Βασιλὶς τῶν Ἀγρίων στέλλει τὰς προσρήσεις της εἰς τὸν Σείριον, Εὐτράπελον καὶ Ἱππότην δὲ Βωδρύ, τὸν ὁποῖον καὶ παρακαλεῖ νὰ παύσῃ τὸν θυμόν του, γλυκύτατον δὲ ἀσπασμὸν εἰς τὴν Ἐλπιδοφόρον Πολυτεχνιάδα, Σκανδαλιάραν καὶ Τρικυμιώδη Θάλασσαν.—Ἡ Ἐλπὶς Εὐτυχίας στέλλει τὰς προσρήσεις της πρὸς τὴν Ἰωάνναν Δ' Ἄρκ, ἧς ζητεῖ τἀρχικά, Λάτριδα τοῦ Ὡραίου, ἣν ἐμάντευσε καὶ Δίδα Καίτην Πομόνη.—Ὁ Δοξασμένος Στρατηγὲς εὐχαριστεῖ τὴν Σκανδαλιάραν διὰ τὰς εὐχάς της· θὰ τῆς ἐφανέρωνε δὲ τὸ ὄνομά του, ἀλλά... τὸν φοβίζει τὸ ψευδώνυμόν της. — Ὁ Ἀργιναύτης ἐρωτᾷ τὴν Λάτριδα Μουσικῆς «ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ».—Ὁ Φρὰ Διάβολος χαρετᾷ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὡραίου, Ζιζάνιον Ἀρσακείου καὶ Ἕσπερον, ὃν ἐρωτᾷ ἂν δέχεται νὰ συναγωνισθοῦν εἰς οἱονδήποτε διαγώνισμα αὐτὸς θέλει. — Ἡ Ἰωάννα Δ' Ἄρκ προσφέρει τὰς προσρήσεις της εἰς τὸν Χιονισμένον Παρνασσὸν ὃν νομίζει ὅτι ἐμάντευσε.—Ὁ Σαρδανάπαλος χαιρετᾷ τὴν Λάτριδα Μουσικῆς, ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Φθινοπωρινῆς Νυχτιᾶς καὶ ἀσπάζεται τὸν κ. Κωνσ. Ἀνάγνου.— Ὁ Περιηγητὴς μεγάλως εὐχαριστεῖ τὴν Ἐλπιδοφόρον Ἀρσακειάδα διὰ τὰ μικρὰ μυστικά. Τὸ γενικὸν συμπέρασμά των ὅμως τὸν ἀπήλπισε (κρῖμα 'στ' ὄνομα).

Εἰς τὰς μετὰ τὴν 25 Ἰανουαρίου ληφθείσας ἐπιστολὰς θ' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1ης Μαρτίου ἐ. ἔ.)

11. Συλλαβόγριφος.

Ἂν μιὰ μεγάλη πόλι τῆς Ρωσσίας
μ' ἑλληνικὸ ἀκρωτήριο ἑνώσῃς,
—Θαυμάζω καὶ ἐξίσταμαι 'στὸ θαῦμα—
Ζῶον εὐθὺς γνωστὸν θὰ φανερώσῃς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφροστεφανωμένου Κύματος

12. Αἴνιγμα.

Μάντις ἀρχαῖος τἀρσενικόν μου
ζωὴ ἁγία τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοχαλασιᾶς

13. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν.

1) Ἀρχαία βασίλισσα, 2) Ἐκπληκτικὸν φαινόμενον, 3) Ἀντωνυμία, 4) Ἄριστον προτέρημα, 5) Ἀρχαῖος Βασιλεύς, 6) Ὅπλον ἀρχαῖον, 7) Μυθολογικὸν πρόσωπον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Στρατηγοῦ

14. Γρῖφος.

ω! ω! Ε
ω! Μ ω! ω! Μ ω! η ΤΟ+ΤΡΟ φῶς του Ε οδ Ε ὄς.
ω! ω! Ε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλίδος τῶν Ἀγρίων

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Οἱ στέλλοντες 200 ἢ 500 ἢ 1000 νέα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ γραμματόσημα λαμβάνουσι 100 ἀνάλογα εἴδη ξένα διὰ συλλογήν. — Ἀθῆναι. Ἄνθος Παπαβασιλείου. Poste-Restante.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ „ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ„